

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 12 червня 2007 року № 24 (188)

ЗАЯВА ГОЛОВИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ОЛЕКСІЯ ІВЧЕНКА

4 червня 2007 року президент Росії Володимир Путін під час інтерв'ю журналістам, що представляють країни «Великої вісімки», зробив заяву, назвати яку неправдивою і необ'єктивною – це означає висловитися дуже м'яко й політкоректно. Мова йде про твердження п. Путіна, що нібито Росія протягом 15 років субсидувала країни – колишні республіки СРСР за рахунок дешевих енергоносіїв, внаслідок чого Україна протягом цього часу отримувала «бонус» в розмірі 3–5 мільярдів доларів щорічно.

Важко повірити, що президент країни, для якої нафтогазова галузь останнім часом стала головним знаряддям як внутрішньої, так і зовнішньої політики, може допускати такі грубі помилки в оцінці того, хто ж кого насправді субсидував в пострадянський період. Адже достатньо провести елементарне співставлення тих сум, які Україна платила Росії за природний газ в період 1994 – першого кварталу 2006 року, з сумами, отриманими за транзитні послуги російського газу до країн Заходу. А потім – порівняти ці дані з аналогічними цінами на газ та транзитними тарифами, що діяли в цей час у Європі. І отримати однозначний висновок – Україна роками прокачувала російський газ на експорт за тарифами, що більш ніж у два рази нижчі за європейські. І при цьому ціна на газ для України у цей період практично дорівнювала – а в деякі роки (1996, 1997, 1999) була навіть вищою за ту ціну, яку сплачували Росії німці.

Загалом за період 1994 – 2006 років сума, на яку Україна профінансувала Росію в газовій галузі, склала 9 мільярдів 323 мільйони 900 тисяч доларів. Це офіційна інформація. Цифрові дані, на основі яких вона отримана, в повному обсязі вміщені в додатку до цієї заяви на 3-й стор.

Таким чином, заява п. Путіна про нібито багатомільярдне субсидування України Росією є нічим іншим, ніж звичайною пропагандою, не підкріпленою жодними фактичними доказами. Може бути й інша версія – президент Путін продемонстрував журналістам черговий зразок свого своєрідного гумору, який, судячи з усього, стає все більш екстравагантним з наближенням дати президентських виборів у Росії. В цьому випадку можна було б ставитися до заяви п. Путіна про «газові субсидії» України не серйозніше, ніж до його заяв в цьому ж інтерв'ю, що він є «абсолютним і чистим демократом», що в Північній Америці і Європі «відбувається суцільний жах», і що після смерті Махатми Ганді «чистому демократу» Путіну навіть ні з ким поговорити.

Однак, на жаль, поблажливість в даній ситуації навряд чи доцільна. Хоча б тому, що тема міфічного «субсидування» здобула продовження – «навздогін» інтерв'ю Володимира Путіна деякі ЗМІ розповсюдили інформацію про те, що Росія нібито збирається підвищити ціну на свій природний газ і таким чином відшкодувати ті «субсидії», про які говорив президент Росії. Посилаючись на анонімне високопосадове джерело в «Газпромі», ці видання стверджують, що в майбутньому тариф на російський газ для України включатиме додаткову «націнку» в розмірі 12–17% від ринкової ціни. Внаслідок цього ціна нібито підвищиться до понад 350 доларів за тисячу кубічних метрів.

Для фахівців ця версія виглядає цілком абсурдною. По-перше, тому, що абсурдною є сама ідея будь-якої компенсації «заднім числом». По-друге, тому, що сьогодні Україна не імпортує жодного кубометра російського газу – лише середньоазійський (до речі, закупівельна ціна на нього зафіксована договорами до 2009 року включно на рівні 100 доларів за 1000 куб м). Зрозуміло, що товар, який ми не купуємо взагалі, не може стати для нас дорожчим.

Однак схоже, що попри всю абсурдність подібних спекуляцій, мета появи даної інформаційної провокації дуже навіть раціональна. Річ у тім, що днями мають відбутися переговори міністра палива та енергетики Юрія Бойка з російською стороною, в ході яких має бути встановлена ціна на газ для України на 2008 рік. І майже не доводиться сумніватися, що черговим «досягненням» нинішніх газових «проФФесіоналів» буде чергове підвищення цін на газ для України. Аналогічне до того, яке здійснила «команда Бойка» восени 2006 року, погодившись платити за імпортний газ не 95, а 130 доларів. І так само, як тоді, тариф на транзит російського газу знову не буде збільшено – а отже, Україна не зможе компенсувати подорожчання газу за рахунок більшої виручки за транзит. І знову субсидуватиме своїм дешевим транзитом нашого північного сусіда.

І саме в цьому випадку дуже доречними стануть абсурдні страшилки про російський газ, що ось-ось подорожчає до 350 доларів, бо так звелів сам Путін. Адже за ними, як за димовою завісою, «проФФесіонали» з Уряду та Мінпаливенерго спробують заховати неминуче запитання: то де ж ваше покращення життя вже сьогодні? Де обіцяне перед виборами 2006 року здешевлення імпортного газу? Чому газ постійно дорожчає, якщо ви обіцяли, що завдяки вашій палкій дружбі з Росією ви цього не допустите?

У відповідь на це у горе-переговорників буде хоч і шитий білими нитками, але хоча б якийсь аргумент: мовляв, Росія хотіла підвищити ціну в декілька разів, та ще й нарахувати на неї пеню за колишнє субсидування, а ми змогли домовитися, що газ подорожчає на набагато меншу величину. Бо інакше Україна взагалі б пропала.

Однак я переконаний, що український народ такими казочками сьогодні вже не обдуриш. І він гідно оцінить усі «газові досягнення» біло-синьої влади на достроковий парламентських виборах.

Марта РИМАР

СУСПІЛЬСТВО

МІЧЕНІ КАРТИ ГАЗОВОГО ПАСЬЯНСУ

Примхи "великого Пу" як дзеркало пустопорожніх обіцянок біло-блакитних

На тижні політико-економічний бомонд України сколихнули чутки про можливе подорожчання ціни на газ аж до 351 долара за тисячу кубометрів. Зрозуміло: тут повіяло президентськими виборами у Росії, тож на цьому тлі "великий і страшний Пу" заявив, що "15 років Російська держава щорічно субсидувала українську економіку на 3–5 мільярдів доларів щомісячно", отже є намір до нової ціни включити міфічні витрати вчорашнього дня. Сумнівний передвиборчий хід людини, чиє правління у Росії відзначено масштабним згортанням демократії у всіх її виявах, що вилилося у відомий афоризм "мочить всех в сортире!" З іншого боку, "газова" заява російського чільника вщент розбила і без того хиткі сподівання нашої "п'ятої колони" в особі Партії регіонів, комуністів та соціалістів на поблажливе економічне ставлення Москви взамін на проросійську риторику в Україні.

Може, хоча б принизливий великодержавний шантаж з боку Росії протверезить вітчизняних діячів від політики та змусить діяти на користь своєї, а не сусідньої держави? Як підтвердження цієї вірогідності – нещодавно оприлюднена думка міністра палива та енергетики України Юрія Бойка про те, що "Росія не дотувала ціни на газ в останні роки. До того ж, у своєму газовому балансі Україна російського газу не має: у нас газ середньоазійського походження. Формула ціни там досить прозора, і ми не бачимо підстав казати, що ці республіки якимось чином нас дотують. Враховуючи вартість транзиту... ціна на газ для України близька до ринкової", – вважає він.

Водночас передвиборчий наїзд Путіна дає Україні шанс ще раз замислитися над диверсифікацією джерел енергопостачання, а також над тим, аби на повен голос нагадати Росії та всьому світові про цілий ряд непомірно високих поступок, які Україна зробила взамін на " братерську дружбу". А саме: наша держава поступилася частиною Чорноморського флоту, який відповідно до Декларації та Акта про державний суверенітет України не підлягав ніякому поділу; Україна поступилася третім у світі за потугою ядерним арсеналом, тим самим позбавивши себе права бути членом Ради Безпеки ООН та впливати на світову політику на рівні найрозвиненіших країн світу; наша країна передала російським структурам цілу низку стратегічних підприємств; привласнивши золотовалютні запаси СРСР, Росія позбавила Україну її частки, що на довгі роки поставило фінансову систему нашої держави та її громадян в умови найжорстокішої кризи 1993–96 років; Росія вивезла на свою територію активи Ощадбанку УРСР, тим самим пограбувавши населення України на 156 мільярдів доларів.

Окрім того, за аргументованими, детальними розрахунками екс-глави НАК "Нафтогаз", голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка, "Україна роками прокачувала російський газ на експорт за тарифами, що більш ніж удвічі нижчі від європейських".

Закінчення на 3-й стор.

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ВЕЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ

81 рік тому від рук більшовицького терориста Шварцбарда трагічно загинув будівничий самостійної України, Голова Директорії та Головний Отаман військ УНР Симон Петлюра.

Українські телеглядачі могли побачити на екранах, як у центрі Полтави під час закладання пам'ятної плити на місці майбутнього пам'ятника національному героєві з піною на вустах галасували одвічні наші вороги – комуністи та всілякі проімперські реваншистські сили, що в останній час піднялися проти нашої свободи.

Встановлення пам'ятної плити з написом "Тут буде споруджено пам'ятник видатному полтавцю, Головному Отаману військ УНР Симону Петлюрі" здійснено за підтримки голови Полтавської облдержадміністрації Валерія Асадчева.

На цю подію відгукнулися активісти Дніпропетровської організації КУН, які і виїхали до Полтави, аби віддати данину поваги і вшанувати великого національного героя. Разом з групою полтавських патріотів-націоналістів дніпропетровці поклали квіти до меморіальної плити. Мітинг відкрив голова Полтавської ОО КУН Дмитро Паламарчук. З промовою до присутніх звернувся голова ДОО КУН Микола Хоменко, який відзначив, що Симон Петлюра був і є символом національно-визвольного руху українського народу, прапором Української Національної Революції 1917–1921рр. Симон Петлюра свято вірив – Великій, Вільній, Самостійній Україні – бути! Він залишив нам велику спадщину: свій досвід боротьби, щоб ми вивчали його й діяли сміливо й рішуче, відстоюючи і захищаючи українську націю, наш український народ.

Після покладання квітів Протоієрей Ігор Литвин, настоятель Свято-Юріївської парафії УАПЦ міста Полтави, відправив заупокійну літургію біля пам'ятного хреста козакам, які загинули за волю України на полі Полтавської битви.

Січеславці відвідали також Полтавську сільськогосподарську академію, де навчався Головний Отаман, на приміщенні якої встановлена пам'ятна дошка С. Петлюрі. Наостанок дніпропетровці отримали в подарунок від письменника Олекси Пугача книжку "Отаман Гонта 1920 року".

Найближчим часом буде виготовлено фотовиставку, присвячену згаданим подіям, яка демонструватиметься щосуботи на центральній привокзальній площі Дніпропетровська із закликом на наступних виборах сказати "Ні!" легальним і прихованим українофобам. Оберемо національно свідомих депутатів!

Слава Україні! Героям слава!

Микола НЕВИДАЙЛО, член НСПУ,
Микола Хоменко, голова ДОО КУН,
м.Дніпропетровськ

ЄВГЕН ГІРНИК: "САБОТАЖ ВИБОРІВ – ЦЕ ГРА З ВОГНЕМ"

4 червня прикарпатські парламентарі-нашоукраїнці Євген Гірник (КУН), Зіновій Шкутяк (НСНУ) та Микола Круць (НСНУ) дали спільну прес-конференцію у зв'язку із складенням депутатських повноважень та ситуацією в українському політикумі.

На переконання голови ІФОО КУН Євгена Гірника, вибори до Верховної Ради на 30 вересня цього року підготовлені технічно, проте мають законодавчу базу і є необхідними, адже їм немає альтернативи. І тому спроба саботувати цей процес вкотре виводить політиків за межі правового поля, відновлює силове протистояння і загрожує розколом України. Саботаж виборів – це гра з вогнем.

Коментуючи заяву В. Януковича про необхідність відновлення роботи ВРУ, Євген Гірник зазначив, що вона знаходиться поза межами правового поля і несе загрозу відновлення політичної корупції. Тобто або відкликання депутатських заяв з метою зменшення "відмовників", або спроба через суди і ЦВК відновити "хвости" списків НУ і БЮТ. "Проте Рада Європи в особі Адріана Северина чітко заявила про те, що домовленості потрібно виконувати. Секретаріат Президента має достатньо механізмів протидії. Тому є впевненість, що черговий "донецький порожняк" не пройде", – підсумував Євген Гірник.

Аналізуючи ситуацію навколо майбутніх виборів, головний кунівець Івано-Франківщини стверджує: "Виборча кампанія уже розпочалася, до того ж обома сторонами. Нині дуже важливо не допустити подрібнення національно-демократичних сил – з нашого боку не повинно бути більше двох виборчих блоків. Серед виборчих гасел головне, на мій погляд, – "Політичній корупції – ні! Новій конституції – так!"

Прес-служба народного
депутата України V-го скликання
Євгена ГІРНИКА

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ЛЬВІВЩИНА

Ще з 20-х років минулого століття львів'яни приходять щороку до могил Січових Стрільців, воїнів УГА, похованих героїв ОУН, вояків УПА, мучеників тюрем, борців за волю України. Свого часу цю традицію відновив відомий громадський діяч Роман Панкевич та продовжив поет Ігор Калинець.

Цього року Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів спільно із Ігорем Калинцем організувала громадські панахиди на могилах героїв.

Нещодавно конгресівці поклали кошик з квітами на могили Січових Стрільців на Янівському цвинтарі у Львові. Архиєпископ УГКЦ Ігор Возьняк відправив панахиду. По тому відбувся мітинг, на якому виступили подружжя Ігор та Ірина Калинці, член ЛМО КУН, політолог Наталя Улинець тощо. Ветеран визвольної боротьби Іван Кравець заспівав пісню про Василя Біласа та Дмитра Данилишина. Свій спів присутнім дарували Софія Федина та учні катехитичної школи Патріярха Йосифа Сліпого.

Наступного дня панахида та урочисте віче відбулися на Личаківському цвинтарі на могилах героїв України.

* * *

3 червня політрада Львівської обласної організації КУН розглянула питання про відзначення 66-ї річниці проголошення Акта Відновлення Української Держави 30 червня 1941 р.

Члени політради ухвалили звернення до Президента України Віктора Ющенка з проханням визнати на державному рівні проголошення Акта Відновлення Української Держави 30 червня 1941 року і створення Державного Правління на чолі з Ярославом Стецьком.

У складних умовах війни між фашистським та більшовицьким тоталітарними режимами, яка велася на території України, українські патріоти зуміли організувати і провести 30 червня 1941 року Українські Національні Збори у Львові, на яких проголосили Акт Відновлення Української Держави, сформували Українське Державне Правління на чолі з Ярославом Стецьком, чим ствердили безперервну тяглість українського народу до відновлення і розбудови Української незалежної держави.

Прес-служба КУН

КРИМ

Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів та Меджліс кримських татар розпочали безстрокову акцію протесту проти встановлення у Сімферополі пам'ятника російській імператриці Катерині ІІ, повідомив голова Кримської організації Конгресу Василь Овчарук.

Починаючи з 4 червня, кримські татари та представники Кримської організації КУН безперервно пікетують міську раду Сімферополя. Вони вимагають скасувати рішення міської ради про встановлення пам'ятника Катерині ІІ та демонтувати камінь.

Як розповів Василь Овчарук, в парку, у якому закладено камінь, посилено чергують наряди міліції.

Нагадаємо, що 2 червня, за ініціативи міської ради, в Сімферополі було закладено камінь, на місці якого стоятиме пам'ятник імператриці Катерині ІІ. Того ж дня кримські патріоти, серед яких Кримська організація КУН, провели акцію протесту в Центральному парку культури і відпочинку.

4 червня національно-демократичні сили Криму пікетували Сімферопольську міську раду і звернулися до міської влади та прокуратури Сімферополя з вимогою демонтувати камінь.

Прес-служба КУН

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу смерті голови Буської районної організації Конгресу, завідувача відділом культури Буської райдержадміністрації

Надії ЮСЬКІВ.

Світла пам'ять про щиру подругу, патріотку, прекрасну і чуйну людину залишиться у наших серцях навічно. Сумуємо разом з родиною і близькими.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДАЄТЬСЯ ВЗНАКИ КОЛОНІАЛЬНЕ МИНУЛЕ

За фахом я будівельник. Доводилося працювати в багатьох країнах, звичайно, не від доброго життя. Сьогодні хазяї не шкодують грошей на дорогі будівельні матеріали, а от платити будівельникам за роботу намагаються якомога менше...

Пограбували простих трудівників і тоді, коли продали "Криворіжсталь". Наївні люди сподівалися, що і на їхню долю перепаде якась сума, від чого життя помітно поліпшиться. Та цього не сталося.

Так звані "сильні світу цього" роблять все в своїх інтересах. Це їхні слуги у Верховній Раді, що називають себе регіоналами, комуністами, соціалістами, ставлять на високі посади людей, у яких на те немає ніяких прав. Хіба може, наприклад, агроном Цушко очолювати Міністерство внутрішніх справ?

У Конституції України написані золоті слова: джерелом влади є народ! Чому ж цей принцип залишається тільки на папері? Біда в тому, що значна кількість українців ще не відчула себе справжнім господарем на своїй землі: дається взнаки колоніальне минуле. За радянських часів ми соромилися говорити рідною мовою. Людей з села, які розмовляли українською, обзивали "кугутами", хоч без їхньої тяжкої праці не могла б існувати імперія. Сьогодні багатьом із нас соромно за наше приниження. Багатьом, та ще не всім.

Тож нам потрібно домогтися, щоб державою керували не зайди та манкурти, а справжні українці. Від синівської любові дуже скоро розцвіте наш рідний край.

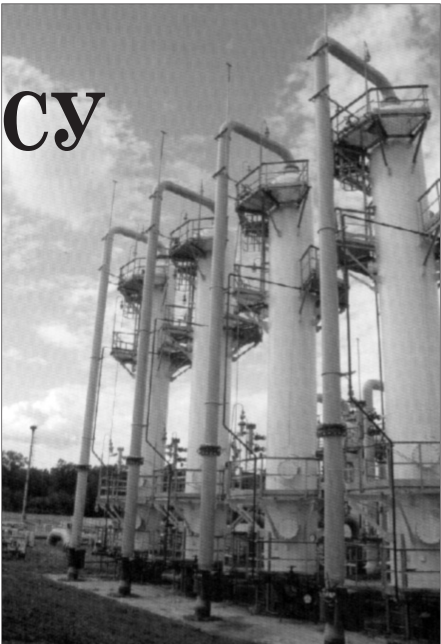
Олександр ДИВАЧУК,
м. Житомир

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

СУСПІЛЬСТВО

МІЧЕНІ КАРТИ ГАЗОВОГО ПАСЬЯНСУ

Тож "за період 1994–2006 років сума, на яку Україна профінансувала Росію у газовій галузі, склала 9 мільярдів 323 мільйони 900 тисяч доларів". То хто кому винен?

А що відбувається у НАК "Нафтогаз України"? На тижні у присутності Надзвичайного і Повноважного посла США в Україні Вільяма Тейлора підписаний договір з одним із лідерів світового нафогазовидобутку американською компанією "Marathon International Petroleum". Угода передбачає, що протягом трьох найближчих років спільно досліджуватиметься північний захід Полтавської та південь Чернігівської областей, а саме територія площею близько 30 тисяч кв. км на предмет збільшення обсягів видобутку нафти та газу в Україні. За прогнозами, запаси вуглеводнів у цьому місці оцінюються у 200 мільярдів кубометрів природного газу, 46 мільйонів тонн газового конденсату та 130 мільйонів тонн нафти.

Наміри привабливі й перспективні, але гарними намірами відомо куди дорога встелена. І як бути з насущними потребами? Ціни на бензин продовжують повзти вгору, не дивлячись на світові тенденції падіння цін на нафту. Та й чого очікувати українським споживачам, котрим усього рік тому клятвенно обіцяли "покращення життя вже сьогодні"? Голова НАК "Нафтогаз України" Євген Бакулін на нещодавній прес-конференції, відповідаючи виключно російською мовою на запитання журналістів, відсторонено зазначив, що рано чи пізно ціни на газ для населення підвищаться, але коли і наскільки, мовляв, буде вирішуватися в уряді та на рівні міждержавних угод. Та не все так просто, оскільки, перебуваючи у певному економічному колапсі, НАК "Нафтогаз" сама вийшла до НКРЕ з двома пропозиціями: або реструктуризувати оподаткування компанії, або стрімко підвищувати ціни на газ для українських споживачів. А потім, здерши три шкури з населення, можна вести довгі "розмови на користь бідних" про компенсації малозабезпеченим. І це називається "ефективним господарюванням професіоналів"?

У кожному разі навіть не дії, а розмови щодо значного підвищення цін для населення України цін на газ чи пальне призводитимуть до щораз більшого падіння рейтингу біло-блакитних, а з ними й червоних та рожевих. Цікава виходить комбінація: Путін, обіцяючи підняти ціну газу для України, рикошетом б'є проросійські мічені карти, що задіяні як в геополітичних пасьянсах довкола України, так і всередині нашого політикуму.

Невиграшною картою у газових перипетіях з Росією слугує все та ж роз'єднаність українського політикуму, різні угруповання якого, маючи на газовому ринку власні бізнесові інтереси, почасти здатні поступитися державницькими. Це старі граблі, і, щоб їх уникнути, варто добряче постаратися всім тим політикам та бізнесовцям, для яких рідна держава – це щось хоч трохи вагоміше від власної кишені.

Марта РИМАР

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Таблиця 1. ФІНАНСУВАННЯ УКРАЇНОЮ РОСІЇ (за рахунок транзитної ставки, що нижча за європейську)

Рік	Тарифи на транзит природного газу через територію України, $ за 1000 куб. м/100 км 1	Тарифи на транзит природного газу через територію Німеччини, $/ 1000 куб. м/100 км 2	Обсяг транзиту до країн Європи, млрд. куб. м 3	Україна фінансує Росію, млн.$
1994	0,65	2,45	99,7	2 243,3
1995	0,55	2,45	110,5	2 624,4
1996	1,75	2,45	118,0	1 032,5
1997	1,75	2,45	110,5	966,9
1998	1,09	2,45	115,5	1 963,5
1999	1,09	2,45	119,8	2036,6
2000	1,09	2,45	112,2	1 907,4
2001	1,09	2,45	105,3	1 790,1
2002	1,09	2,45	106,1	1 803,7
2003	1,09	2,45	112,4	1 910,8
2004	1,09	2,45	120,4	2 046,8
2005	1,09	2,45	121,4	2 063,8
І пів. 2006	1,60	2,45	60,5	642,8
РАЗОМ				**23 032,5**

1 Згідно з контрактом між ВАТ «Газпром» і НАК «Нафтогаз України» та додатковими угодами до нього;

2 За даними дослідження, проведеного компанією «A.D. Little» у 2004 році. Тарифи у 1994–2003 рр., через відсутність точних даних, взяті розрахункове на рівні 2004 року. За непрямими даними, тарифи у 1994–2003 рр. були дещо вищими, ніж у 2004 році;

3 У відповідності до балансів природного газу ДК «Укртрансгаз НАК «Нафтогаз України»;

Таблиця 2. ФІНАСУВАННЯ РОСІЄЮ УКРАЇНИ

Рік	Ціна газу в Україні, $/1000 куб. м	Ціна газу у Німеччині, $/1000 куб. м 4	Вартість транспортування до Німеччини, $/1000 куб м. 5	Вартість природного газу для Німеччини на кордоні України з Росією, $/1000 куб. м	Об'єм газу, млрд. куб м. 6	Росія фінансує Україну, млн. $
1994	50	89,0	24	64,9	14	213,0
1995	50	100,1	24	76,1	13	349,1
1996	80	98,7	24	74,6	28	-152,8
1997	80	102,0	24	78,0	27	-54,0
1998	50	84,9	24	60,9	28	301,3
1999	50	69,3	24	45,2	29	-136,7
2000	50	105,4	24	81,4	27	843,8
2001	50	135,6	24	111,5	25	1 553,4
2002	50	121,8	24	97,7	25	1 214,6
2003	50	150,1	24	126,1	27	2 049,8
2004	50	165,0	31	134,3	29	2433,8
2005	50	215,5	31	184,8	29	3 923,9
І пів. 2006	95	230,0	31	199,3	11	1 169,3
РАЗОМ						**13708,7**

4 Середня імпортна ціна на природний газ у Німеччині за даними "Natural Gas Information 2005" – IEA 2005, "Natural Gas Information 2000" – IEA 2000;

5 Орієнтовна вартість, що враховує транспортування газу через території Словаччини, Чехії та України. Транспорт через територію Чехії та Словаччини в 2004–2006 рр. розрахований за ставкою 2,4$/1000мЗ*100км. До 2004 р. – за ставкою 1,5$/1000мЗ* 100км;

6 Об'єм газу, отриманого як плата за транзит.

НА ЧАСІ

МОСКОВСЬКІ ПІДГАВКУВАЧІ В ТЕАТРІ АБСУРДУ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Українська політика все більше нагадує театр абсурду. Справді, урядовці якої країни так натхненно і наполегливо (хоча, якщо відверто, то бездарно, але де ви бачили талановитих холуїв?) підпрацьовують адвокатами іншої країни, тим більше країни, далеко не дружньої до нашої, а навпаки, такої, котра повсякчас демонструє агресію і навіть ворожість до України, регулярно втручаючись у внутрішні справи нашої держави і зазіхаючи на її територію? В парламенті якої країни набереться стільки синьо-біло-рожево-червоних "троянських коней", які не соромляться привселюдно опікуватися інтересами сусідки, демонструючи в той же час відверте презирство і зневагу до країни, в якій живуть? Де ще в світі вороги і ненависники корінної нації корчать з себе "захисників інтересів народу", не гребуючи ніяким брудом у своїх намаганнях нахабно обдирати цей народ до нитки, при цьому пихато красуючись на трибунах, хитро перевернувши все з ніг на голову і лицемірно називаючи чорне білим і плюючи в колодязі національної культури, духовності, традицій?.. Подібної неймовірної концентрації брехні, фальші, лицемірства, підлості і зради, мабуть, не відшукати навіть у найвідсталіших бананових республіках... У тій же Білорусі, з якою ми нерідко себе порівнюємо, навіть "бацька", донедавна найвірніший друг Кремля, і той поступався перед Москвою до певної межі, дійшовши до якої, цей самозакоханий, але хитрий деспот зупинився і рішуче запротестував, тому що зрозумів, що гра з підступними росіянами зайшла надто небезпечно далеко. Путіну після того залишилося хіба що облизатися... Однак наші доморощені папуги від політики з маніакальною впертістю продовжують пиляти сучка, на якому, убогі духом, повсідалися, провокуючи при цьому громадянські конфлікти, міжнаціональну ворожнечу, відкрито підбурюючи незрячих і нечулих наших співгромадян, особливо із зазомбованих південно-східних регіонів, до непокори Президенту, сіючи зерна неприязні до українського слова і української культури... Часто, спостерігаючи за тим чи іншим захланним уболівальником "за російські інтереси", який, присмоктавшись до казни чи іншого дармового корита і обібравши українців, тепер нахабно і відверто підтримує ворожі, антиукраїнські дії загребущих сусідів, при цьому ставлячи за приклад "демократію" по-путінськи, думаю: де ж знайти ту силу, яка вчинить те, що і належить вчинити, і що буде справедливо – очистить нашу землю від подібної нечисті, відправить цих московських підгавкувачів і недолугих політблазнів туди, де їм місце, в країну, яку вони вихваляють і з якої закликають нам брати приклад. Чемодан – вокзал – Росія – ось їхній маршрут. Вам так подобається те, що коїться в Росії – бувайте здорові, нічого тут паскудити нашу священну землю, рясно политу кров'ю наших героїв, нічого тут демонструвати свою ницість і продажність. Рязанщина, Тамбовщина, а ще ліпше – безкрайні сибірські простори – ось куди дорога цим бездірним хомкам, цим забріханим перекотиполе і юродствуючим чужинцям. Розляжеться рота на "путінську демократію" – ну то вперед, у гості до свого ідола, насолоджуватися його порядками і "демократією", тут вас ніхто не триматиме, а навпаки, скажемо вам спасибі.

...Проте дивна вистава у театрі абсурду триває. Її "герої" завзято і з насолодою грають ролі мерзотників, зрадників і нікчем. Власне, вживатися в ролі їм і не потрібно, оскільки вони грають самих себе. Гратимуть доти, поки глядачі з тріском поженуть їх зі сцени.

Таблиця 3. ЗВЕДЕНІ РЕЗУЛЬТАТИ

Рік	Україна фінансує Росію, млн. $	Росія фінансує Україну, млн. $	Україна фінансує Росію (+/-), млн.$
1994	2 243,25	213,00	2 030,25
1995	2 624,38	349,10	2 275,27
1996	1 032,50	-152,76	1 185,26
1997	966,88	-53,98	1 020,85
1998	1 963,50	301,34	1 662,16
1999	2 036,60	-136,75	2 173,35
2000	1 907,40	843,76	1 063,64
2001	1 790,10	1 553,44	236,66
2002	1 803,70	1 214,64	589,06
2003	1 910,80	2 049,82	-139,02
2004	2 046,80	2 433,82	-387,02
2005	2 063,80	3 923,88	-1 860,08
І пів. 2006	642,81	1 169,34	-526,53
РАЗОМ	**23 032,5**	**13 708,7**	**9 323,9**

ВІДВЕРТО

НАМ, УКРАЇНЦЯМ, Є ЧИМ ПИШАТИСЯ

Ще раз про гостей і господарів

Степан СЕМЕНЮК

Споконвіку Україна була притулком для переслідуваних народів – караїмів, ірландців, жидів. Згадаймо для прикладу хоча б ірландських ченців Бернардинів на чолі з Ріангабаром, що загинули під час оборони Києва від татаро-монголів 1240 року. У нашому стольному граді над Дніпром знаходили притулок вихідці зі знатних родин туманного Альбіону, Скандинавії (чомусь майже ніхто про це не згадує). Чимало представників найрізноманітніших націй шукали в Україні кращого і спокійнішого життя: білоруси, греки, кавказці, корейці. Цей процес триває й досі.

Та найчастіше наплив чужинців на нашу землю зумовлювався агресією супроти України – з боку монголів, угорців, поляків, москалів тощо. Відголоском монгольської агресії стала колонізація Криму татарами. Масовий наплив поляків тривав віками та посилився після Люблінської унії 1569 року, а москалів – у XX столітті. Ці процеси можна кваліфікувати як планову колонізацію України, що мала політичне, економічне та релігійне підґрунтя. Московська колонізація України відрізнялася специфічним характером, особливо в часи радянщини, та була підкріплена депортацією "в отдальонние места" Росії етнічних українців і заселенням українських земель московитами. Це і стало причиною майже десятикратного зростання чисельності московитів на теренах України та зменшення числа українців в УРСР.

Спробуймо дати самоочевидну відповідь на просте запитання: звідки взялося у нас населення неукраїнського походження? Висновок зрозумілий: то спадщина колонізаційної політики завойовників – Золотої Орди, Росії, Польщі, Угорщини, Румунії. Саме так підходить до цього питання і визначає його польський дослідник Еугеняш Яблоньскі.

За останнім переписом, в Україні проживає майже 11 мільйонів громадян неукраїнського походження, що складають етнічні меншини. Найчисельніші, вочевидь, росіяни, яких Москва намагається використовувати як свою "п'яту колону". Сумний факт. Тим більше, що політичних проблем з іншими національними меншинами в Україні властиво немає.

Тим часом питання національних (релігійних і соціальних) меншин існує майже всюди у європейських державах, а передовсім у центрах колишніх колоніальних імперій – Великій Британії, Франції, Бельгії та навіть у Німеччині. Питання залишається актуальним і клопітним настільки, що змусило Раду Європи звернути увагу на нього. Проблеми співжиття з національними меншинами розглядала також Ліга Націй і в 1919 році, і в тридцятих роках минулого століття.

Однак треба наголосити, що УКРАЇНА ПЕРШОЮ В НОВІТНІЙ ІСТОРІЇ ВИЗНАЛА НАЦІОНАЛЬНІ МЕНШИНИ СУБ'ЄКТОМ СВОГО ДЕРЖАВНОГО ПРАВА. На світанку свого державного будівництва 20 листопада 1917 року Центральна Рада Української Народної Республіки Третім Універсалом надала національним меншинам національно-персональну автономію. Це право затверджене і Четвертим Універсалом УЦР УНР 22 січня 1918 року. А найчисленнішим національним меншинам – полякам, юдеям і москалям – було гарантовано по 20 депутатських мандатів в українському парламенті – УЦР. Як бачимо, Україна вельми гуманно поставилася до національних меншин у правовому полі та зробила це раніше від Ліги Націй, Анлантичної Хартії і Ради Європи. Нам, українцям, є чим пишатися! Лихо в тому, що і світ, і ми самі мало знаємо про це. Бо ж нам десятиліттями було заборонено знати! Тож зараз треба відновити історичну правду і донести її до світової спільноти.

Годиться зауважити, що в Конвенції Ради Європи від 1995 року, Копенгагенській конференції від 1990 року, а також в деклараціях ООН немає чіткого визначення критерію самого поняття "національні меншини", тому кожна держава, що підписала Конвецію, сама вирішує питання, кого визнавати національними меншинами. Наприклад, у Німеччині більше двох мільйонів турків живуть понад 50 років, не маючи при цьому німецького громадянства та залишаючись іммігрантами-заробітчанами. Польща, яка ратифікувала конвенцію Ради Європи 1 лютого 2005 року, вирішила вважати національними меншинами громадян Польщі, предки яких жили на території цієї держави щонайменше 100 років і утотожнюються з народом, який має власну державу. Натомість за етнічну меншість (народність) Польща визнає групи громадян, предки яких жили на польських землях не менше 100 років і не утотожнюються з народом, який має власну державу (наприклад цигани, татари, караїми), але вирізняється окремою мовою, релігією, культурою тощо.

Міжнародні декларації, в тому числі й Конвенція Ради Європи від 1995 року, зобов'язують держави, які є Сторонами Конвеції, охороняти права національних меншин і сприяти їхньому розвиткові, одночасно зобов'язуючи останніх до респектування і пошанування законодавства країн свого проживання і прав інших осіб, зокрема, корінного етносу. А також забороняє використовувати Конвенцію для діяльності, що несумісна з міжнародним правом та спрямована на шкоду рівності, територіальній цілісності і політичній незалежності держави проживання. А саме цією діяльністю наразі й переймається російська національна меншина в Україні, порушуючи міжнародні декларації та Конституцію України.

Держави, що підписалися під Конвенцією, мають забезпечити представникам національних меншин можливість вивчати рідну мову або навчатися на рідній мові. Одначе цей постулат не може бути реалізований зі шкодою для офіційної державної мови або навчання на офіційній державній мові.

Я зупинився лише на кількох важливих моментах Конвенції Ради Європи від 1995 року, аби засвідчити, що Україна, як у минулому, так і нині, уповні гарантує національним меншинам усі права, передбачені міжнародними деклараціями і конвенціями, що й зафіксовано в Конституції України.

Насамкінець хочу зупинитися на визначенні поняття "регіональна мова". Мовою національних меншин є їхні національні мови – угорська, російська, польська. Так звані регіональні мови, що ними намагаються спекулювати російські шовіністи і регіонали з комуністами і соціалістами, у міжнародному праві визначаються як місцеві говірки чи діалекти. В Україні до таких можна віднести гуцульські, поліські, лемківські, бойківські, кубанські, підляські говірки тощо. Російська, польська, румунська мови є національними мовами росіян, поляків, румунів, яких не назвеш регіональними меншинами, бо то національні меншини. Якщо ж ідеться про росіян, то в Україні ця національна меншина є не такою вже й давньою. Варто пам'ятати і про це...

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

"НАХАЛЬНОЄ ПОЛІТІЧЄСКОЄ НАСТРОЄНІЄ"

Як російське радіо зомбує кримчан

Леонід ЛІНКЕВИЧ

Протягом усіх шістнадцяти років нашої незалежності вправно проповідувало "свою правду" в Криму російське радіо "Маяк". На жаль, владному Києву було байдуже. Вочевидь, старалися, щоб " братній народ" не образився на "пєщєрний націоналізм" (є в їхньому арсеналі такі неоковирні фразеологізми). Та навіть діти зараз знають, що найнебезпечніша зброя XXI століття – інформаційна. Це добре розуміють і Табачник з Медведчуком та різномасними малоросами. У такий спосіб ці "владці" від культури роками оберігали совєцький світогляд з принизливим малоросійством, прищеплюючи зневіру у люмпенсько-плебейському контексті до високих ідеалів свободи і державності. І "снесеся хула на хвалу, уже тресну хула на волю" (зі "Слова о полку Ігоревім").

Наслідки під час виборів, як і можна було очікувати, цілком антиукраїнські в так званій "автономній республіці Крим", де культивувалось "нахальноє політічєскоє настроєніє" (Михайло Зощенко): прояви українофобії, антидержавництва та ще й сепаратизму – на 80 відсотків.

Нарешті, 1 грудня минулого року увімкнули нам, кримчанам, радіоканал "Культура". Щоправда, у продажу годі шукати трипрограмні гучномовці (як "завбачливо" припинене в Україні їхнє виробництво). Та, на жаль, від 16 грудня там зазвучала московська говірка "Здравствуй, Украина!" Це просто гвалт. Некотрольований і безкарний. Хай чи не всі телеканали, дрібні "ФМ"-радіо їхнім богам (чи сатані) моляться, то ще впроваджують російську ідеологію й на канали "Культура"! Чи можна чекати від того бодай цивілізованої толерантності? Навряд. Приміром, одна енергійна й експресивна поетка з "інтернаціональної" сім'ї обдарувала слухачів ось такими "перлинами": "...посідім с тобой і по хахляцкі – по одной". Інший "майстер риторики" згадує, як він у грудні 41-го захищав Москву. Нам сьогодні треба серйозно думати, як від Москви захиститися. Адже, на моє переконання, ніхто не заподіяв Україні більшої шкоди в культурній царині, ніж Росія.

Ось такі ремінісценції викликає московська програма "Здравствуй, Украина!" на каналі "Культура". Бо то є чергова спроба впливати на українців через український радіоканал та наші ЗМІ. Насправді ж для того, щоб українці слухали й розуміли росіян, їм слід навчитися поважати нас, нашу державність та вибачитися за все заподіяне в імперські та совєцькі часи. А доти я протестую проти такого неадекватного, нерівноцінного культурного "взаємозбагачення" двох народів.

м. Ялта

КОНТРОВЕРСІЇ

ІЄРАРХІЯ

Олег КРИШТОПА

Квартира, яку я винаймаю, виходить вікнами у двір. Вранці, удень і ввечері, щоразу, як виходжу курити, я спостерігаю з балкону глуху порожню стіну якоїсь дивовижної контори. Раніше я зосереджував свою увагу на кафкіанській діяльності контори, але віднедавна помітив, що набагато більше цікавого відбувається саме на стіні. Там оселилися голуби. Спочатку їх було з десяток-другий, потім сотня, далі тисяча. Зараз – несть. Ближче до даху на стіні є карниз, власне кілька карнизів – таких вузьких виступів, за кілька сантиметрів один від одного. Тепер цей карниз став для голубів гуртожитком. Вони вмощуються на виступах, як кури на бантинах.

Викурюючи на балконі до десяти сигарет на день, у різну пору доби, я ніби стежу за серіалом "Життя тварин" або "Боротьба за виживання" на якомусь там каналі "Дискавері". Налітавшись вволю, голуби починають займати свої місця на бантинах. Навіть якщо голубів меншає і місця багато, зайняти його непросто. Кожної хвилини на бантинах відбуваються бої не на життя, а на смерть. Варто якійсь тендітній голубці примоститися на карниз, як до неї одразу підскакує набундючений горлач і починає її заклювувати. У цьому немає нічого еротичного – триває безстатева війна за територію.

Голубиний пух, буває, потрапляє навіть на балкон, його повно у повітрі і на землі. Бездомний, зігнаний з одного місця голуб уже не може знайти собі притулку ніде. Хоч куди б він спробував примоститися, його чекатиме клювання і цькування сусідів.

За кілька днів я збагнув ще одну цікаву деталь. На різних "поверхах" карнизу знаходиться різна кількість голубів. І в залежності від "поверху" змінюється їхній зовнішній вигляд та "соціальний статус". Найгірші, найзанедбаніші – їх найбільше – товчуться внизу, на залізній трубі. Трохи вище – два дуже тонких яруси, де голуби "середнього достатку", щоб втриматися, мусять стояти на одній нозі. Нарешті, голубина "еліта", істеблішмент, знаходять собі місце на найвищому щаблі. Чому так, я теж зрозумів не одразу. Аж поки не побачив дуже гуманітарне явище. Найбундючніший і задиристий горлач повернувся лицем до стіни, хвостом до вулиці і, перепрошую, обкакав усіх сусідів знизу. Ті мовчки прийняли кару згори і продовжували скубтися за краще місце внизу. Коли я перевів погляд на найнижчий ярус, то, нарешті, збагнув, що він вистелений товстим-товстим шаром засохлої сіро-білої речовини.

Сьогодні в інформаційному просторі України з ранку до вечора тільки й чути балачки на тему: "Політична криза". Всі вдають, що шукають шляхи виходу із ситуації, "що склалася", та майже ніхто не порушує табу на оголошення імен справжніх винуватців лиха, яке завдяки отому штучному галасу починає здаватися мало не стихійним.

Така ситуація могла скластися тільки в Україні, яка за корумпованістю влади займає друге місце в світі. Підкуп спонукає торгувати людей не тільки майном і майбутнім народу, а й совістю, честю, правдою. Тож коли слухаєш багатьох наших велемудрих і страшенно красномовних політологів, так і хочеться їх запитати: "А скільки вам, хлопці, заплачено за всі оті "концепції", за "розумне ваше слово, брехнею підбите"?

СУСПІЛЬСТВО

ХТО Є ХТО У ВІТЧИЗНЯНОМУ ПОЛІТИКУМІ

Не "політична криза", а продовження антиукраїнської війни

Василь ЗАЄЦЬ,
"Нація і держава"

Велика дезінформація приховується вже в самому терміні "політична криза", хоч він до становища в Україні тулиться хіба що як горбатий до стіни, бо весь фокус полягає в тому, що нас намагаються переконати, ніби процеси в політикумі України нічим принциповим не відрізняються від того, що відбувається в інших країнах. Насправді ж, це зовсім не так, і з Україною сталося те ж саме, що з хворим, діагноз якого встановлено злочинно неправильно, а це загрожує неминучою смертю.

Насправді ж те, що діється в Україні, є не "політичною кризою", а продовженням все тієї ж віковічної війни Росії проти України, яку та ж Росія і її найманці намагаються видати за протистояння двох частин українського народу, боротьбою Сходу і Заходу України. Ця випробувана в боях проти українського народу побрехенька надзвичайно правдоподібна, але вже сам характер стосунків між громадянами України, які опинилися на протилежних майданах, свідчить про те, що насправді між ними немає протистояння. В очах "ворогуючих сторін" – ніякої люті, ніякого бажання знищити "ворога". Піна на перекошених ненавистю ротах, лайки та прокльони з'являються лише тоді, коли на синьо-біло-червоно-малинову трибуну окупованого найманою робочою силою, головним чином, зі сходу та півдня України, піднімаються ті, хто справді воює проти українського народу, хто давно перебуває на службі у московських імперіалістів. Хоч як би лютували найманці Кремля, хоч як би обливали вони брудом наші національно-визвольні ідеали, хоч як би нав'язували синам і донькам України фальшиві "цінності" на зразок "другої державної мови" чи "єдиного економічного простору", все оте блюзнірське лютування дає практично нульовий результат. Рядових російськомовних українців зовсім не хвилює статус "великого, могучего, русского", бо ніхто і ніщо в Україні не заважає їм вільно спілкуватися будь-якою мовою, навіщо ж тоді боротися ще за якийсь надуманий "статус"? Не дуже хвилює російськомовних українців і "единий економічний простір", у всякому разі вони добре знають, що народи, "не ощасливлені" перебуванням у тому "просторі", живуть не гірше, а набагато краще, ніж пересічні росіяни. Дещо складніше розібратися простій людині зі вступом до НАТО. Прищеплене довголітньою брехливою московською пропагандою упереджене ставлення до цієї організації стало вже для багатьох українців шкідливою звичкою, не менш поганою і небезпечною, ніж вживання алкогольних напоїв та куріння. Те ж сталося і з оцінкою діяльності Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії. Брехливі ярлики, фабриковані ще в сталінських спецслужбах, мов татуювання в тіло, в'їлися в свідомість багатьох українців, заважаючи глянути на справжніх героїв України не через облудні московські окуляри, а очима тверезої, чесної, освіченої людини. Московська чорна брехня має наркотичну дію, тож її жертви, перебуваючи в хворобливій залежності від ворожої отрути, досі не можуть відмовитися від посилено нав'язуваного їм ідеологічного наркотика, не можуть позбутися тяжкої і небезпечної хвороби, яка позбавляє їх можливості стати свідомими громадянами, які знають справжню, а не спотворену історію свого героїчного народу.

І все ж таки ані шалена наклепницька кампанія, ані гігантські грошові потоки, які витрачаються на одурманювання і поневолення українського народу, уже не спроможні забезпечити потрібний Москві результат – посіяти ворожнечу між українцями, розколоти країну. На українських майданах не сталося жодної сутички, що різко контрастує, наприклад, з подіями в Естонії, де народ почав очищати свою землю від пам'ятників московського колоніалізму. Такі дії обурили ворогів – російську діаспору, яка відразу проявила своє дикунство: відбулися погроми, пролилася кров. Та єдине, чого москалі і манкурти спроможні ще добитися в Україні, це пародія на всенародний Майдан, якою були усі оті синьо-біло-червоно-малинові збіговиська, хоч скільки б найманців привозили до Києва нелегальні поїзди з Донецька, Дніпропетровська чи Харкова, хоч скільки б наметів, прапорів та біотуалетів роздали їм, скільки б сміття та бруду залишили вони після себе. Немає в душах найманців того вогню, який піднімає на великі звершення борців за високі національні ідеали. Рано чи пізно настане той ранок чи вечір, коли всі найманці полегшено зітхнуть, почувши, що їм уже не доведеться кривити душею, з фальшивим пафосом вигукуючи: "Янукович! Янукович!".

Той день, коли Україна з успіхом відіб'є чергову атаку москалів, стане днем трауру і ганьби в таборі наших споконвічних ворогів-московитів, які сьогодні намагаються вдавати з себе великих друзів України, щирих вболівальників за наш сьогоднішній спокій і завтрашній добробут. "Россия, как никто другой, заинтересована в том, чтобы Украина была благополучной, динамично развивающейся и независимой, самостоятельно преодолевающей трудности страной", – так в інтерв'ю газеті "Московський комсомолец" заявив посол Росії в Україні Віктор Черномирдін. Читаючи такі красиві словечка, мимоволі згадуєш давнє українське прислів'я: "бреше, як москаль", бо насправді Росія, "как никто другой", завжди була зацікавлена тільки в тому, щоб Україна не була незалежною, а щоб залишилася колонією Москви, щоб українська нація якомога швидше перестала існувати, щоб мільйони нещідних, зросійщених, позбавлених історичної пам'яті, денаціоналізованих українців стали часткою так званих великоросів. Про те, як Росія, "как никто другой", хоче, щоб її вчорашня колонія "была благополучной, динамично развивающейся и независимой, самостоятельно преодолевающей трудности страной", свідчить хоча б російсько-чеченська війна, в ході якої московський агресор, справді, "как никто другой", проявив усе своє дикунство і канібальство, позбавляючи чеченський народ права на самостійне життя. Повні лицемірства і такі слова московського посла: "Кто был свидетелем силового решения политических проблем, тот не пожелает другому повторять чужие ошибки". Цим базіканням про "силовое решение" починається інтерв'ю московського політика, що вже само собою з головою видає його, як одного з натхненників тих "українських" політиків, які як провідники московських інтересів в Україні раді були б довести справу до "силового решения", як це вже було і після національно-визвольної війни українського народу в 1648–1654 роках, і після російських революцій 1917 року, коли для поневолення українців Москва використала все: і політичну сліпоту наших лідерів, і затурканість широких народних мас, і збройну силу найманців, зайд та манкуртів, і широкомасштабну, найбезсоромнішу демагогію.

Приписування провідникам справді українського курсу у нашій внутрішній і зовнішній політиці сліпої залежності від Західної Європи та США, намагання звинуватити їх у прагненні до "нової нестабільності" – все це свідчить про те, що позиція Кремля і його слуг точнісінько така ж, як у справжніх винуватців "політичної кризи" в Україні, у тих політиків, які не мають права називатися "українськими", бо насправді вони є стовідсотковою "п'ятою колоною" Москви в Україні. Вони завжди були ворогами українського народу, тож, дірвавшись до влади, все зробили, щоб ще раз пограбувати цей народ і матеріально, і духовно. Ось чому вони так люто ненавидять Президента України Віктора Ющенка, який захищає інтереси України, ведучи наш народ до дострокових парламентських виборів. Ідеологія "п'ятої колони" пустила в нашому суспільстві дуже глибокі і розгалужені корені. Вона ще довго заважатиме нам іти шляхом національної незалежності. Саме тому, що в Україні дуже багато зрадників, манкуртів, політично сліпих громадян, маємо вже сьогодні на повен голос говорити не тільки про "політичну кризу", а й про те, ким є її натхненники і творці. Маємо готувати народ до боротьби з політиками і політичними партіями, які не представляють інтереси певної частини нашого суспільства, а є маріонетками сусідньої держави, яка принесла нашому народові численні біди.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

...БО ХТО МАТІР ЗАБУВАЄ...

Чому б не почати з позбавлення незаслужених звань?

Сумно слухати багатьох українських (навіть заслужених та народних) артистів, наприклад, Наталку Могилевську, Ірину Білик, Таїсію Повалій, в репертуарі яких переважають російськомовні пісні...

А що думають українські поети, композитори, режисери, продюсери, диск-жокеї – всі, хто допускає, щоб у нас панувала російськомовна пісенна продукція?

Де ж наші Стуси, Симоненки, Івасюки, Яремчуки, Миколайчуки?

Дякувати Богу, є ще у нас такі творчі люди, як співаки Олександр Пономарьов, подружжя Білоножків, Тарас Петриненко, Марія Бурмака, Святослав Вакарчук, Олег Скрипка, Руслана Лижичко, Оксана Білозір, Василь Зінкевич та інші митці, які не цураються рідної мови.

Таким людям хотілося б від усього серця побажати довгих літ плідної праці в ім'я самостійної України.

А тим, хто, носячи почесне звання, присвоєне іменем України, більше любить мову "старшого брата", треба нагадати про такі поняття, як совість, честь, вдячність, повага до рідного народу, патріотизм...

Тільки ж хто їм про це нагадає? Міністерство культури і туризму? Керівники кінематографу та шоу-бізнесу? Та ж і серед них понад 90% російськомовних...

Але ж Україна не може терпіти такого шаленого зросійщення. Необхідно починати процес дезросійщення. І, на мою думку, цей процес міг би початися з президентського указу про позбавлення орієнтованих на Москву співаків високих почесних звань, в назві яких фігурує ім'я "Україна".

Мирон КОВАЛЬ,
член КУН,
м. Хирів,
Львівська область

ЦЕ НАША ІСТОРІЯ

СОБОРНА ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНИ

16 червня

105 років тому (1902) у родовому хуторі поблизу м. Гельм'язова на Полтавщині народилася поетеса, художниця, перекладачка Наталя Лівицька-Холодна. Померла 26 березня 2005 року у Міссісазі поблизу Торонто.

17 червня

60 років тому (1947) повстанська сотня Громенка, перейшовши кордон Чехословаччини, розпочала рейд до Західної Європи.

18 червня

90 років тому (1917), незважаючи на заборону військового міністра Росії Олександра Керенського, у Києві розпочав роботу 2-й Всеукраїнський Військовий з'їзд, у роботі якого взяло участь близько 2500 делегатів з усіх фронтів, флотів і флотилій, а також запасних частин. З'їзд ухвалив важливі постанови про детальний план українізації війська. Головою Українського Генерального Військового Комітету переобрано Симона Петлюру.

19 червня

60 років тому (1947) сотня "Бродича" під час прориву на Словаччину на горі Великий Буковець звела бій з відділами Війська Польського і чехословацької армії. У висліді збройної сутички вбито 30 поляків і 20 чехів. Власні втрати становили 2 повстанці. В іншому прориві того ж дня чота "Оріха" знищила понад 50 поляків.

21 червня

125 років тому (1882) народився український художник-футурист, поет Давид Бурлюк. Помер 15 січня 1967 року в Нью-Йорку.

110 років тому (1897) в Полтаві народився український інженер-винахідник, один із основоположників ракетної техніки й теорії космічних польотів Юрій Кондратюк (Олександр Шаргей). Загинув в ополченні під Москвою на початку 1942 року.

90 років тому (1917) українці Ардаганського полку підтримали Центральну Раду і Український Генеральний Військовий комітет.

60 років тому (1947) з метою зламати опір "куркулів" та одноосібників у західних та Ізмаїльській областях Рада міністрів УРСР ухвалила рішення "Про оподаткування сільськогосподарським податком куркульських господарств".

22 червня

315 років тому (1692) Петро Іваненко (Петрик), вирушаючи з ханським військом на Лівобережжя, видав універсал до українського народу із закликом піднiматися за визволення рідної землі з-під влади московського царя.

23 червня

125 років тому (1882) у селі Порудчині Бережанського повіту в Галичині народився відомий український вчений і громадський діяч Зенон Кузеля. У 1945 році очолив відновлену Комісію допомоги українському студентству, а з 1949 став Головою НТШ. Помер 24 травня 1952 року в Парижі.

90 років тому (1917) у Києві проголошено Перший універсал Центральної Ради, яким проголошено автономію України.

85 років тому (1922) у Подебрадах (Чехословаччина) засновано Комітет допомоги студентам Української господарської академії.

15 років тому (1992) У Дагомисі між Україною і Росією підписано угоду про розвиток міждержавних відносин.

24 червня

90 років тому (1917) на Софійському майдані Києва проголошено Перший Універсал Центральної Ради щодо автономії України, після чого відбувся парад українського війська.

90 років тому (1917) Харківська губернська рада визнала Центральну Раду за тимчасовий український уряд.

90 років тому (1917) українці Овдіївки на Донеччині заявили про підтримку Центральної Ради.

25 червня

125 років тому (18820) в Калуші на Прикарпатті народився педагог і громадський діяч Гнат Мартинець. Він був першим українським мирянином, якого Папа Іван XXIII відзначив титулом Лицаря-Командора Ордену св. Сильвестра-Папи. Помер 9 грудня 1968 року.

90 років тому (1917) на честь проголошення автономії України у Петрограді відбулася багатотисячна маніфестація, в якій взяли участь солдати-українці, матроси гвардійського екіпажу, представники генерального штабу, всіх головних управлінь військового міністерства і робітники-українці Путилівського заводу. Під синьо-жовтим прапором і з портретом Тараса Шевченка маніфестанти пройшли по Невському проспекту на Марсове поле до братських могил і до Таврійського палацу.

26 червня

15 років тому (1992) відбувся об'єднавчий собор українських православних конфесій, на якому створено УПЦ Київського патріархату.

27 червня

85 років тому (1922) в таборі інтернованих українських вояків у польському місті Каліш відбувся перший випуск штабних старшин, організований за ініціативою тодішнього начальника Генерального Штабу Армії УНР генерал-хорунжого Всеволода Петріва і матеріально підтриманий головою Українського громадського комітету в Празі Микитою Шаповалом.

28 червня

День Конституції України.

90 років тому (1917) Центральна Рада обрала Генеральний Секретаріат на чолі з Володимиром Винниченком.

30 червня

Акт відновлення Української держави (Львів, 1941).

100 років тому (1907) народився Головний командир Української Повстанської Армії, генерал-хорунжий Роман Шухевич (Тарас Чупринка). Загинув 5 березня 1950 року.

90 років тому (1917) у місті Новохоперську на Слобожанщині відбулася українська маніфестація на підтримку автономії рідного народу.

85 років тому (1922) У Філадельфії (США) засновано Об'єднання українських організацій в Америці.

65 років тому (1942) Провід ОУН-Б випустив спеціальне звернення до українського народу в зв'язку з першою річницею проголошення Акта про відновлення Української держави.

Червень

110 років тому (1897) до порту Буенос-Айресу прибула перша група українських емігрантів до Аргентини.

Підготував Володимир СЕРГІЙЧУК, професор, доктор історичних наук

Закінчення. Початок у попередньому числі.

ЗАГИНУЛИ ЗА РІДНУ ВІТЧИЗНУ

Дорога редакціє!

У 1992–1993 роках друкувалися в місцевій газеті "Самбірські вісті" (Львівська область) спогади колишнього повстанця, багаторічного політв'язня гулагівських катівень Петра Копчака-Тими. Він у своїх спогадах відтворив героїчні події в 1944–1946 рр. на Лемківщині, учасником яких він був сам.

У своїх споминах п. Петро описав події героїчного опору червоним і польським окупантам, згадав тих героїв, не забув і про своє село.

Народився Петро Копчак-Тима в невеличкому бескидському селі Завозі, що за 5 км від річки Сян та 15 – від повітового м. Ліська (Польща). Завіз був близько до німецько-радянського кордону і служив місцем переходу (своєрідним "вікном") на совєтську сторону.

Так сталося, що через село необхідно було перевести через кордон крайового провідника Тимчія (псевдо "Лопатинський") та його супровідників під псевдом "Медвідь" і "Соня".

Звертаюся до вас із проханням опублікувати матеріали із спогадів, маю надію, що читачі будуть зацікавлені у встановленні прізвищ цих героїв. Адже конкретних матеріалів про їхній перехід та загибель мені не вдалося відшукати, тому спираюся на покази свідків П. Копчака-Тиму і Василя Чемериса.

З повагою Казимир ТИМА, пенсіонер, м. Самбір, Львівська область

Наприкінці березня 1941 року до мого села Завоза на фірі із міста Сянока прибуло по зв'язку троє людей: два чоловіки і дівчина.

Зупинилися вони у хаті мого стрийка Федора Копчака, тому що його син Михайло був зв'язковим. Мали завдання перейти німецько-совєтський кордон і направитися в Галичину. Село наше було останнім на їхньому шляху на окупованій німецькій території.

Отже на другий день ми мали забезпечити їм перехід кордону, який проходив по річці Сян.

До підготовки переходу гостями кордону було задіяно 10 сільських хлопців, озброєних 5 крісами та гранатами. Над Сяном стояли ще дві застави: одна на південному сході в селі Райському, інша – на північ від нас у селі Солині. Ввечері, коли все було підготовлено до переходу, я пішов у кімнату до наших гостей і доповів, що можна вирушати в дорогу. Наші подорожні почали швидко одягатися. І що мені добре запам'яталося, що Соня (так звали дівчину) пішла до другої кімнати і почала голосно плакати. Видно, молоде дівоче серце відчувало щось недобре. Високий блондин почав її заспокоювати. Як я пізніше взнав, це був крайовий провідник Лопатинський – Тимчій. Заспокоївши дівчину, всі троє одягли рюкзаки, і ми вирушили до кордону. Благополучно добралися до присілку Луг, що був уже над самим Сяном. Належав він до Телешниці Сянної, що була в той час під большевиками. Було на присілку десь 12–15 хат, і ми зайшли до однієї із них, у якій проживав зв'язковий. За його допомогою наші дорогі гості щасливо перебралися через Сян. Піднялися вони на гору Явір і опинилися в селі Лобізва, а звідтіля через гору Жуків досягли села Устьянова. А там сталася трагедія. Всі троє героїчно загинули у нерівному бою.

Про що складено пісню "Як Лопатинський з-за кордону..."

Після того, як у місцевій пресі було опубліковано мої спогади, і, зокрема, про трагічну долю наших гостей, я отримав ряд відгуків, доповнень, уточнень, пропозицій. Наводжу один із них, які в 1993 році подав 86-річний Василь Чемерис, колишній житель села Устьянова тодішнього Нижньо-Устрицького району Дрогобицької області. У 1951 році був відселений, і з цього часу проживає в м. Самборі по вулиці І. Франка в мікрорайоні, який називається "Бабин город". Завдяки йому тим, що вніс деяку ясність щодо трагічної загибелі наших подорожніх.

Упевнений, що ці спогади очевидця зацікавлять усіх, кому небайдужа історія ОУН-УПА, подальша доля її вояків.

Березневого ранку 1941 року, – пише пан Чемерис, – троє відважних патріотів (одна дівчина і двоє хлопців) йшли із завданням на окуповану радянцями територію. Щасливо перейшли границю на річці Сян в селі Телешниця Сянна. Дійшли до с. Телешниця Ошварова, де селянин Дикий санками повіз їх на гору Жуків. По дорозі їх зустрів пограничник і почав вимагати від них документи. Щоб позбутися свідка, змушені були його застрілити. Далі їхати санками було небезпечно. Селянин Дикий повернув додому, а вони дійшли до с. Устьянова Нижньо-Устрицького району. Зупинилися в хаті Марусяка. Коли вони заходили до хати Марусяка, їх побачив житель с. Устьянова Шандарський і негайно дав знати в гарнізон, який був розміщений в селі в горішньому кінці (за 5 км від Марусяка).

Майор Піддубний разом з червоноармійцями оточили хату Марусяка. В цей критичний час, щоб не попасти в руки ворога, вони знищили свої документи, гроші і зі співом "Ще не вмерла Україна" всі троє підірвалися гранатами.

Поховані в с. Устьянова, 150–200 м нижче залізничної станції, між шосейною та залізничною дорогою. Імена героїв невідомі.

З вищенаведеного уривка можу з упевненістю сказати, що п. Чемерис розвіяв сумніви, які закралися в душу щодо долі Лопатинського, Медвідя і Соні.

Петро КОПЧАК-ТИМА

Примітка: повністю збережено мову п. Чемериса.

ЗАПИТУЄТЕ – ВІДПОВІДАЄМО

СЛАВНА ІСТОРІЯ

Шановна редакціє!

Хотілося б уточнити дату призупинення боротьби УПА за незалежність України. За одними даними, упівці боролися до 1951 року, за іншими – до шістдесятих років. Нещодавно почув по радіо, що останній боєць УПА вийшов з криївки 1991 року.

Михайло СІКОРСЬКИЙ.

УПА виникла на основі та за ініціативою ОУН, утвореної 1929 року з метою відновлення Української самостійної соборної держави. Сталося так, що упродовж 1939–1940 років ОУН розкололася на дві частини: "мельниківців" очолив Андрій Мельник, а "бандерівців" – Степан Бандера. 1941 року після того, як фашисти заарештували Степана Бандеру та Ярослава Стецька, ОУН приступила до формування визвольного збройного опору проти "німців". Перші загони УПА сформувалися 1942 року на Волині, а 1943 року армію очолив Роман Шухевич. У лютому того ж року УПА розпочала активну боротьбу з фашистами, а в травні ліквідувала шефа фашистських штурмових партійних відділів генерала Віктора Лютце. Після цього фашисти розпочали великий наступ на УПА. Вже з літа 1943 року УПА вимушена була вести боротьбу на два фронти: проти фашистів та червоних партизанів. Протягом 1946–1947 рр. ОУН і УПА зливаються в єдину формацію і становлять "збройне підпілля ОУН-УПА". 1950 року, після загибелі головнокомандувача УПА Романа Шухевича УПА припиняє існування як єдина військова формація, однак окремі загони продовжують боротьбу, доки останнього головнокомандувача УПА Василя Кука не схопило КДБ. 1959 року зафіксована остання акція оунівського підпілля проти радянської влади. Справді, останній партизан УПА Ілько Оберишин погодився вийти з лісу тільки 1991 року, після проголошення незалежності України.

"Мати-природа ніби сама готувала для своїх дітей колиску. Коли час звільнив пратериторію України від мілководдя, тоді на її прародючій землі появилася багатюща рослинність, яка нині росте в субтропічному кліматі. Клімат був такий, як нині в Африці.

Щойно народжений Дніпро і його притоки устійнили свої русла, їхні води були загачені рибами, які плили з моря на нерест. На гіллях дерев-велетнів гніздились диво-велетні птахи, а в густих соковитих травах і надрічкових печерах плодилися звірі. Ніде так спонтанно і буйно не розквітало життя, як на берегах Дніпра.

Археологи відкрили, що біля міста Стеблів (Наддніпрянщина) під час розкопок знайдене старовинне селище. В житлах були кам'яні знаряддя праці, речі щоденного вжитку. Вироби мистецтва. На кістках – зображена блискавиця – символ вогню (перехрестя палок). Робились своєрідні знаки на кістках мамонтів, які служили за обрахунок часу.

Це був своєрідний календар, який відповідає періодам року – найстаріший на планеті, на основі чого можна стверджувати, що розвиток думки в людей, які жили в той час на території України, мав найінтенсивніший прояв. І "канони" науковців Західної Європи про те, що "homo sapiens" появився 30.000 р. т. – застарілі, бо коли бути послідовним, то тепер розкопаній станиці, де проводились розкопки житла первісної людини – щонайменше 200.000 років.

Якщо вже в той далекий час наш предок умів із кісток і каменя виготовляти знаряддя праці, то він знав, для чого він їх виготовляє, отже, мав свідомість (санкр. "свадама"), що є завершенням вищої форми мислення, а без пам'яті цього не буває.

Василь КВАША

НА СКРИЖАЛЯХ ІСТОРІЇ

КОРІННЯ НАЦІЇ СЯГАЄ ГЛИБИН

150.000 років тому на території України холоднішає, але епоха льодовиків не умертвила життя на нашій території, бо холод появлявся поступово. Гинули теплолюбні рослини і тварини, загинула і та частина людей (можливо й неандертальців), які не адаптувалися до нових умов життя.

Саме в той час і появилися в наших далеких пращурів чотири симфонії життя: рік було поділено на чотири пори, віра в умирання і воскресіння Бога, чи сина Божого, стала утверджуватися на берегах Дніпра 15.000 років тому і ширилася звідти в різні частини світу: Єгипет, Месопотамію, Індію, Ханаан (10-7-5000 р. т.), бо 12000 р. т. на території Марокко, Тунісу, Єгипту і Палестини білої людини ще не було.

Що давало перевагу нашим далеким пращурам опанувати такі великі простори і підкорити тубільні племена і розчинити їх у своєму середовищі? Допоміг помірний клімат (чотири пори року), який активізував їхній енергетичний потенціал (чого не могло бути в субтропіках) приручення коня, винайдення кола (а за ним – колісниці, човна-воза, колеса якого врівноважували малий корабель на воді, а на суші перетворювали його на кулиби).

Чи так воно було? Звернімось до науки. Про що говорить археологія?

1. Вольф Шнайдер у книзі "Вавилон є всюди", виданій 1960 року, пише: "Сумеряни – перші цивілізовані люди на землі, вони створили культуру міського життя, письмо, торговельні відносини, завоювали світ".

2. Сумеролог Самуел Нояг Крамер у передмовах до своїх книг зазначає, що мета його праць – "Запрезентувати перед світом найграційнішу цивілізацію людства, яка зветься сумерянською". А ось і розділи з його книги: "З таблиць Сумерії":

Виховання. Перші школи. Шкільні дні. Міжнародні справи. Уряд. Соціальна реформа. Збірник законів. Перший Мойсей. Філософи. Рай. Перший Ной. Якими були сумеряни? Світлоокі. Білошкірі. Їхнє військо – на конях і возах. Їхні мечі – залізні (в сусідів – бронзові).

3. Доктор Роберт Гельман Боне в книзі "Стародавня історія" (1961 р.) пише: "Сумеряни в Месопотамію прийшли з півночі, з Фінляндії, з Альп. Тому вони були дітьми родючого чорнозему, на якому жили табуни диких коней і де міг котитися віз, де росли дикі коноплі, зернові трави, яких вони вміли приручати, виготовляти і вирощувати".

4. Персі Спікере "Історія Персії". Лондон: "Сумеряни прибули на межиріччя Тигру і Євфрату з побережжя Чорного моря і Каспію".

5. Археолог О. Р. Тюрні "Тітіти". Оксфорд. 1964 р.: "Сумеряни володіли двома типами возів, один – з двома, а другий – з чотирма колесами". З цієї ж книжки можна довідатись про те, що гітити (гіксоси) на чолі з царем Кияном вщент розгромили військо єгипетського фараона Рамзеса IV, якому ще не відомі були ні коні, ні колісниці, ні залізні мечі. Майже 150 років гітити володіли Єгиптом і покинули тому, що земля єгипетська була для них непридатна. Вони покинули Єгипет, заснувавши в Палестині місто Руса Салем (житло руса), яке пізніше було назване Єрусалимом.

6. Археологи Г. Кларк і С. Піггот в книзі "Праісторичні суспільства" пишуть, що "Возні колісниці відомі в протолітературі і в ранніх селищах сумерян – відомі вже були в 3-му тисячолітті до нашої ери в Україні". А Вальтер Суліван в одному з американських часописів за 6 лютого 1973 р. повідомляє, що: "Коні були вперше приручені в степах України понад 6350 років тому". На карті, ним поданій, зазначені села – Усатово, Дереївка, Євлинка".

7. Д-р А. Валден в "Сумероарійському словнику" пише, що арійці, які підкорили протомонгольські племена оравідів Індії – це вихідці з наддніпрянських степів, і "Санскрит" – це староукраїнська мова, від якої 12.000 р. т. стали творитись діалекти індоєвропейських мов.

Історико-археологічний музей "Прадавня Аратта – Україна". Трипілля

Про це ж пише Вільям Сміт ("Біблійний словник", 1948 р. Торонто). Українські археологи пишуть: "Племена, які жили в степових районах України в IV столітті до н. е., приручили коня і стали першими вершниками". Отже – трипільські племена відіграли важливу роль у формуванні генезис ранніх слов'ян.

Для більшої повноти історичної правди про "метричну довідку" наших давніх-прадавніх пращурів не можна не згадати і таких праць іноземних вчених, як Стюарта Піггота "Праісторичні суспільства", де він пише, що "світ означених дерев і тварин, описаних в "Ведах", розташований на захід від Уралу на північ від Чорного моря". Отже, в індійських "Ведах" оспівана природа нинішньої України!

Про це пишуть і українські вчені, зокрема М. Михасько ("Ягілки" 1922 р. Львів), проф. С. Килимник ("Український рік у народних звичаях" стор. 35).

Герман Шнайдер "Історія світової цивілізації" (1931 рік, Лондон, стор. 318): "В 680 році перед Різдвом Христовим скити з кімерійцями мали залізну зброю і найкращу в світі кінноту – від них ніхто не міг втекти. Скити говорили стародавньою українською мовою". Якою вона була? Як вона звучала? А ось її зразок:

"Володар Віга, піднявши Булаву, говорив до вершників:

– ДАЯ ДАДА МА ЗАМ ВІТІ ДА БГУ АНА ВЕДЯ СВАГА ТУРА! СВЄТА КАРНА СВАГ ІТІ ТУРА СИНУЛА ОРА – дайте дання матері-землі! Вітайте Дажбога, знайте самонароджену силу свою! Світлом керуйтеся, самобутньо йдіть тури-сини Арія!

І тризуб був символом Скитії.

Р. Гіршмен "Іран" (США. 1965 р. стор. 97): "Скити – агресивні вершники, лилися як розбурхана течія з південних гір Кавказу". Вони мали залізну зброю, якою трощили мідні і бронзові асирійські щити і мечі. Асирійці скитів звали саками, а греки – скитами. У Персії слово "саки" почали вимовляти, як "саси", які завоювали Персію і заснували державу "Сакистан" (Царство Сасанідів), де царями були вихідці з скитського роду.

264-й рік. Могутнім буревієм пролетіла кінна армія скитів по Малій Азії в Каппадокію і Антіохію визволяти своїх родичів-бранців, яких полонили римляни і які втекли від армії скитів.

Імператор Юстиніан (527–565 рр.) посилає військо, очолене полководцем Асвадом, загартованим у боях з вестготами, щоб він стримав армію скитів. Дві скитські кінні частини (1800 і 1700 вершників кожна) оточують Асвада, який тікає і повідомляє імператора, що скити – це найстрашніший ворог Візантії.

Восени 551 р. кінна армія скитів перейшла Дунай, ввійшла в Клірик (Сучасна Угорщина). Війська імператора не прийняли бою. Відступили на південь.

Українська мова більше, ніж будь яка інша, порідна з санскритом, "Веди – найстародавніша в світі творчість білої раси і є найстародавнішим пам'ятником людського розуму. Арійці принесли з собою визначені поняття, які вони продовжували розвивати в Індії" – пише Альберт Снайдер у своїй праці "Індуська мисль та її проявлення".

Отже, 5000 років тому на побережжі Дніпра жили трипільці-аріани, які мали одну праіндоєвропейську мову, яка стоїть сьогодні в основі санскриту, слов'янських, балтійських, грецьких і романо-германських мов.

Звернімось до "Біблії". Пророк Єзикіїл попереджав євреїв про те, що, як "кара Саваотова", прийде з Півночі князь Рош з Магог-землі (1 кн. Мойсея, 10,21).

З "Ригведи" можна зробити висновок, що коли йде "Раса свара" (роса небесна, дощ), то буде "Рус", тобто врожай, жнива. Не знали наші далекі предки, як творяться хмари дощові, і вірили, що на сварзі (небі) тече ріка Рось і, як пишуть "Ригведи", землю росить, земля, маючи "рус" (води), робить "біжя" (санскр. – зерно).

Вільям Шмідт, Джонсон, Уельс, Латам і Стейн вважають, що ім'я "Русь" означало українців ще з часів Трипільської культури, на Наддніпрянщині, де жили хлібороби-скатарі і скотарі-кочівники. Вони хоч і були людьми одного роду, але вели між собою жорстокі війни за ріки, ліси, пасовища.

Санскритські слова "Рус" і "Руш" – рух, дія. Арійці часів Трипільської культури були першими русами, з роду яких походять сумеряни (кіммерійці), гітіти (скити), етруски, іранці. Єгиптяни гітітів (скитів, гіксосів) звали "росами".

Історик Геродот знав, що Греція перед приходом греків звалася Пелазгією. Так само її називали і фінікійці. Отже, перші жителі Греції і Криту, які не були греками – були пелазгами, які споріднені з гітітами і від яких постало слово "Палестина" ("Филистина"). Отже, Трипільська культура поширилась на Балкани по Егейському морю і спричинилась до виникнення Егейської і Кріто-Мікенської культур.

Сьогодні відомо, що перші грекомовні племена (ахейці, а потім дорійці) появились на території Греції в II ст. до нашої ери і знищили Крито-Мікенську "брильянтову" культуру. Вони були дикими мисливцями. Залишки скарбів, яких не знищили дорійці, пізніше греки присвоїли собі.

Пелазги в історії також відомі як етруски, які були людьми войовничими і винахідливими. У старих етруських могилах над Тибром знайдені кованi вози, зброя, шкаралупи писанок, що повторювало трипільські (староукраїнські) звичаї. Етруски побудували селище Русела і селище Рама.

Етруски, як і їхні одноплемінники-гітіти, носили шапки з гривою, і латиняни запозичили від них військову шапку. Етрускознавець З. Маяні в книзі "Етруски починають говорити" подає словник етруської мови, яка нагадує староукраїнську мову, якою говорили наддніпрянці часів трипільської культури.

А легендарний Атілла ("Бич Божий" – "Богдан Гатило"), який поставив на коліна могутню Римську імперію, змусивши її платити данину державі гуннів? А це були племена скитів і слов'ян, об'єднаних в одну державу, яка розпалась після того, як Аттілу отруїли. Що це була за держава?

м. Луцьк

МИСТЕЦТВО

ПОЕЗІЯ АКВАРЕЛІ

У Національному музеї Тараса Шевченка відкрилася ювілейна виставка художника Миколи Стратілата

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

Що не кажіть, а ювілейна – до 65-річчя – виставка Миколи Стратілата в Національному музеї Тараса Шевченка відбувається закономірно. Не лише, звісно, тому, що Стратілат усе своє творче життя ілюстрував поезію, причому хорошу поезію – і так дивовижно ілюстрував, що досі чимало класичних уже поетичних текстів сприймаються в читацькій пам'яті покрізь своєрідне "духовне посередництво" його книжкової графіки. І не лише через те, що сам музей, навіть переживаючи вельми непрості часи в своїй історії, залишався першорядним національним духовно-культурним центром; а тепер, самовідданістю свого творчого колективу тим паче ним залишається й організовує чи не найкращі в столиці художні виставки й літературні вечори, – тож оминути своєю увагою непересічну постать Стратілата просто не міг.

Усе це – речі нібито самоочевидні, однак для з'яви цієї виставки саме в Шевченковому домі була ще одна причина – питомо мистецька, а тому, як на мене, найзакономірніша. Свого часу Микола Стратілат створив дивовижну гравюру з образом Патріарха Константинопольського святого Тарасія, на честь якого отримав своє ім'я й наш національний геній, – але в тому й річ, що просвітлене обличчя на цій гравюрі-іконі якраз "нашого" Тараса, Шевченкове, добре відоме нам із автопортретів генія, писаних у часи його кос-аральських мук! Уся робота просякнута органічною єдністю традицій національних і церковних: православне священицьке облачення і неодмінна в іконографії Священна Книга в руках, два янголи обабіч, дві ікони вгорі, Богородиця та Ісус – адже саме вони споконвіку освячують собою українську народну обрядовість; а водночас – подвійний німб, який однозначно виказує своєрідність авторського задуму; і осяює цей німб розвіяну бурхливими вітрами історії українську землю, яка немов "тримається" на двох кобзарях – і ці кобзарі знаменують не просто київську та харківську виконавські школи, а насамперед єдність Правобережної та Лівобережної України. І текст унизу, щоб уже ні в кого не виникало сумніву, про що мова: "В своїй хаті своя правда, і сила, і воля"!

Тим не менше, до свого 65-річчя митець виставив у Шевченковому домі – ясна річ, разом із цією дивовижною роботою – таки не графіку, яка справедливо його прославила, а малярство, причому акварельне. У цьому теж є своя закономірність: бо "розмитому" часові більше пасує й "розмита" техніка – вона зриміше, болючіше, більш вражаюче дає змогу відчути тривкість життя, тривкість краси, тривкість... вічності!

Найцікавіше, що акварелі Миколи Стратілата – це та ж поезія: той же колихкий, тонкий, нерідко аж тендітний образ, уловимий не так оком, як духом; та ж метафора "світу незнаного" – світу, який нас повсякчас оточує, який із нами поруч і в нас самих живе. Недарма свої роботи автор дуже часто називає саме поетичними рядками – у тім числі, ясна річ, і Шевченковими, і народними: "Дрімають верби у діброві", "Закувала – світ проснувся...", "Край неба палає", "Клекіт, клекіт по діброві"... І неодмінним у цих роботах є отой просвітленний дух журби, ота "животрепетність" душі, ота природність світовідчуття, оте глибинне, органічне відчуття "українськості", яким були позначені Шевченкові акварелі.

Виставка відкрилася на минулому тижні і триватиме місяць. Прийдіть і торкніться душею...

В ЛЮБОВІ ТА ДІЯЛЬНОСТІ

Наталка ПОКЛАД

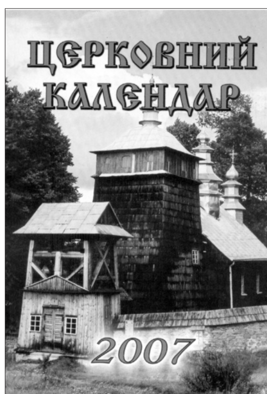
Котрий рік добрі люди передають мені з Польщі церковний календар, що виходить стараннями Перемисько-Новосанчівської єпархії. Ось маю ошатне видання і на 2007 рік.

Відкриває календар мудра стаття Перемиського і Новосанчівського архієпископа Адама "Для чого потрібна віра? (Замість роздумів на Новий рік)". Потім подається церковний календар на 2007 рік.

Пасхалія зазначає, що у 2008-му Великдень буде аж 27 квітня, у 2009-му – 19 квітня, а в 2010-му – 4 квітня...

Після богослужбових уставних вказівок іде детальна розповідь про трагічну подію не тільки для православних, а й для всіх, хто здатен оцінити й любити незрівнянну красу карпатських церков: 13 вересня 2006 року згоріла одна з перлин сакральної східно-лемківської архітектури – церква Святої Покрови в Команчі, збудована в 1800-1802 рр. Її відвідували туристи з Польщі й із-за кордону, милуючись красою та внутрішнім багатим убранством церкви. Ведеться слідство. Архієпископ Кир Адам негайно прийняв рішення про відбудову святині...

Привертає увагу розвідка Василя Пуцка про житійну ікону св. Василія Великого з Лемківщини, стаття Ромуальда Біскупскі про ікону II пол. XV ст. з церкви Різдва Пресвятої Богородиці у Ванівці, дослідження Володимира Александровича "Пам'ятки малярства Перемиської єпархії найдавнішого періоду", стаття Наталі Черкасової про детективну долю нашої національної святині – Пересопницького євангелія. Роман Галан, простежуючи релігійні мотиви у творчості Тараса Шевченка, стверджує: своїм пророкуванням, своїм словом великий Кобзар дав українцям віру у воскресіння країни правди, справедливості, добра і злагоди, у воскресіння України, дав віру в те, що через випробування веде дорога до Господа.

Упорядники цьогорічного календаря запропонували читачам ряд надзвичайно цікавих постатей нашої історії та культури, як-от: Андрія Чайковського (досліджує Ірина Захарчук); Уляни Кравченко (досліджує письменниця з Перемишльщини Міля Лучак). Григорій Купріянович розповідає про холмські урочистості з нагоди 140-ї річниці від дня народження першого президента України Михайла Грушевського, а Осія Лукич подає свої розвідки про Марко Вовчок (1833–1907) та про Івана Тобілевича (1845–1907). Привертає увагу стаття Олександра Орача "Батько української славістики" – про Осипа Бодянського (1808–1877) та розвідка А.С. про Сергія Єфремова (1876–1937), якого в 1917 році називали совістю України.

Вічно болючу для українців тему заторкує Ярослав Сирник у статті "Про деякі аспекти акції "Вісла", Олександр Колянчук на документальних матеріалах розповідає про наддніпрянців у Перемишлі та в його околицях, О.В. віддає шану протоієрею Олександрові Волошинському, якому виповнюється 110 років від дня народження.

Календар широко висвітлює життя єпархії – її свята, урочистості, ювілеї, подає детальну хроніку подій. Серед їхнього багатоманіття таке повідомлення: "11 листопада у приміщенні Посольства України в РП у Варшаві відбулося перше засідання Координаційної ради, створеної для координації роботи, спрямованої на всебічне задоволення духовних, культурних, освітніх потреб українців, що проживають у Польщі". Чудово! Проблем меншає тоді, коли їх хочуть розв'язувати.

ВІД АВТОРА

НАЗВАНА РІЧ

Іван АНДРУСЯК, поет

Неназвана річ не існує. У цій нібито ж прописній істині кожнісінького Божого дня має змогу переконатися всяк, хто бодай раз стикався не лише з філософією, а з самим життям. Тим не менше, в Україні цих неназваних речей не існує стільки, що вже й не знаєш, чи існує сама Україна, чи залишилася лише її назва...

2 березня – цю дату таки варто запам'ятати в контексті "називання неназваного" – наш Президент відвідував Грузію, гостював у свого друга-президента Міко Саакашвілі, і той, з-поміж іншого, повів високого гостя в музей радянської окупації у Тбілісі. Вражений глава Української держави сказав те, що подумав: добре було б створити такий музей і в Києві!

А вже що після цього почалося – це, як то кажуть, ні в казці сказати, ні пером описати. Аякже: хіба можна неназвану річ – називати! І одразу ж янучари, мов таргани, повисовувалися зі своїх щілин із "коментарями". І одразу ж "вазмущоннє православнє" завили на всі голоси, мовляв, "как жє так можна-а-а, да какая акупа-а-ация, да ета сва-а-аі ра-а-адниє..." (Господи! Таж і я православний за віросповіданням! Таж мільйони православних лягли в сиру землю, втоптані чоботом радянського "войовничого безбожника"! А тут раптом виявляється, що є якісь люди, які так само чомусь називають себе православними – і чи то нічого про це не знають, чи нічого не розуміють, чи вдають, що нічого не розуміють, чи взагалі не на цьому світі живуть!)... І одразу ж зринув на телеекранах Дмітрій Табачнік (а як же без нього!), затрусив борідкою дрібнодрібно, забелькотів щось на кшталт "прєзідєнт бредіт"... (Господи! І ця... людина... обіймає посаду ГУМАНІТАРНОГО віце-прем'єра в уряді УКРАЇНИ! Це ж яка ганьба!)...

Далі політикам було, як ви знаєте, не до того. Лише політв'язні м'яко так натякнули Президентові, що він не зовсім, як то кажуть, "у курсі" – такий музей у Києві функціонує вже шість років, і його навіть щороку відвідують близько десяти тисяч людей. Його експозиція "Забуттю не підлягає" – це перша значна робота в Україні з кодифікації комуністичних злочинів від 1917 до 1991 року (автор концепції – доктор історичних наук, професор Юрій Шаповал). Терор в Україні показаний тут у загальному контексті історії СРСР. Експозицію зареєструвало Міністерство освіти і науки України. Кожен із 13 хронологічних блоків цієї плакатної експозиції присвячений певному історичному періоду. На окремому стенді – фото київських катівень. Висвітлено народний спротив, історію Української Повстанської Армії. Англомовний варіант виставки експонувався у штаб-квартирі ООН, багатьох країнах Європи, США, Канаді. Також у музеї є експозиції "Українські Соловки", "Київський мартиролог (знищені комуністами архітектурні пам'ятки Києва)". Нещодавно музей розпочав роботу над новою виставкою "Народна війна", про численні селянські повстання з 1918-го до 1930 років проти більшовицького режиму. Ось лише звався він під ту пору всього лише музеєм київського товариства "Меморіал" імені Василя Стуса – а "неназвана річ не існує"...

...Та нещодавно таки "заіснувала". Музей "Меморіалу" дещо "переформатувався", змінив вивіску – і на минулі вихідні засобами масової інформації прокотилося повідомлення про те, що відтепер у Києві працює заклад, котрий зоветься так, як мусить зватися, згідно із законами елементарної людської правди й історичної справедливості – Музей радянської окупації!

Президент його, звісно, ще не відвідав. Президентові наразі ніколи – у нього зараз самі знаєте, які клопоти... Зате людей приходить усе більше. А ось нелюди... Так, із нелюдами починаються проблеми. Щодня – по кілька анонімних телефонних дзвінків із погрозами, причому із "прихованих" номерів, які не ідентифікує визначник. Звісно – найманих погрожувачів проінструктували "технічно підковані відповідальні особи". Ті ж "технічно підковані" наступного дня після того, як була проголошена нова назва музею, зламали інтернет-сайт товариства "Меморіал". Чого ще можна чекати від нелюдів, здогадатися неважко, це ж саме нелюди нещодавно залишили свій "слід" на меморіалі пам'яті героїв Крут – написом "Слава России"!

Що нелюди біситься – не дивно. Адже нелюдам у нас – "зелена вулиця" і цілковите сприяння з боку бандитів і шовіністів. Одначе названа річ – існує, і нікуди від цього вам, "таваріщі" бандити й шовіністи, не дітися!

...Тим не менше, оте "Слава России" турбує, і то серйозно. Бо чия ж це насправді була окупація, панове?!

Ото ж бо й воно...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 10 000 примірників

Ціна договірна